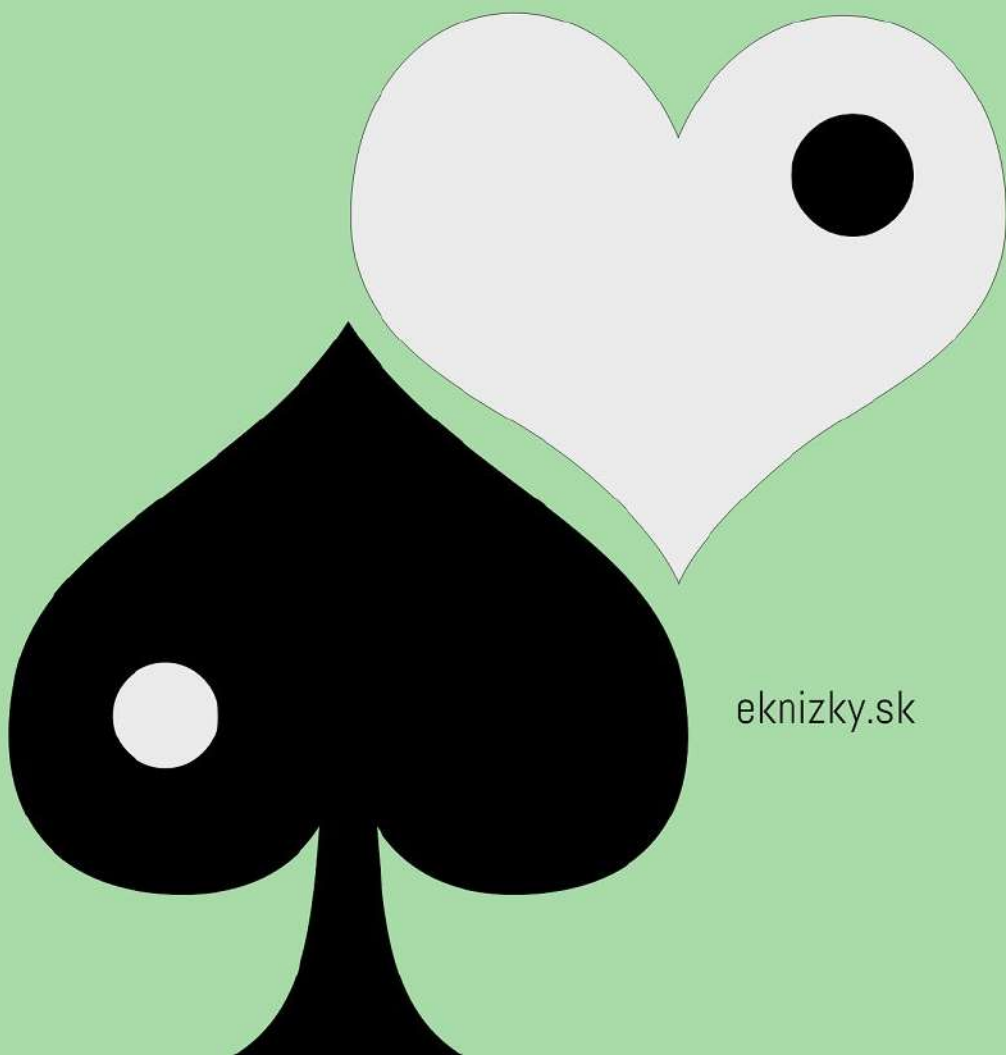

Šťastie v nás

Braňo Rybička

eknizky.sk

Šťastie v nás

eknizky.sk

Braňo Rybička

Táto poviedka bola prihlásená do súťaže

TISÍC SLOV . JEDEŇ PRÍBEH .

Táto kniha bola vyrobená pomocou pressbooks.eknizky.sk a PDF bolo vytvorené pomocou PrinceXML.

Šťastie v nás © eknizky.sk. All Rights Reserved, except where otherwise noted.

Pri radostnom a šťastnom nádychu, tichého a úžasného dňa, sa Anton pozrel na rozradostenú Blaženku a s úžasom povedal. Och, toľko šťastia a radosti som dávno nevidel Blaženka. Ďakujem ti za tvoju prítomnosť, od kedy sme sa stretli, môj život sa zmenil na nepoznanie. Bol som, ako zamknutý v zlatej kletke, ale čo by zlatej, bola skôr hrdzavá a vôbec som ju nevedel otvoriť. Pri prvom pohľade do tvojich očí sa mi opäť rozbúchalo srdce. Nevedel som čím to je, no niečo mi šepkalo, že si láska. Nechápavo som na teba cival s údivom od nekonečnej krásy, ktorá z teba sršala. Bola si a stále si, nádherná, krásna, plná ženy. Pozerala si na mňa a nevravela vôbec nič, to ticho sa dalo krájať a naše pohľady určite cítili všetci okoloidúci. V tej chvíli som vôbec nevedel, čo mám povedať, len som k tebe pristúpil a slová, ktoré vyšli z mojich úst zneli takto: „ten váš pohľad sa mi dostal hlboko do duše, neviem ako, alebo čo to robíte, no zamiloval som sa do vás celým mojím bytím“. Ach, keď si na tú chvíľu spomeniem, ešte teraz sa mi podlamujú kolená. Ty si tam iba stála a tvoj jemný úsmev na tvári hovoril všetko. Mal som chuť ťa objasť, pobožkať, hladiť a zároveň som nedokázal urobiť nič. Iba som tam stál a čakal čo povieš. Sklopila si oči a jemne nadýchla, videl som, ako sa ti v očiach rozžiarila iskra a s ľahkosťou si odvetila. Vaše oči sú pre mňa studnicou celého vesmíru, keď sa na Vás pozerám vidím v nich všetko. Obaja na seba tíško hľadeli akúsi chvíľku, ktorú prerušil okoloidúci autobus. Jeho hluk a trúbenie zastavilo ten bezčasový záblesk nekonečna. Obaja sa prebrali, ako zo sna, no ich pohľady patrili jeden druhému. Anton navrhol: máte chuť na prechádzku v tomto krásnom čase? Bolo leto, poobedie, krásne svietilo slnko a Blaženka bez pochyb odvetila, s radosťou, volám sa Blažena, no

2 Šťastie v nás

môžeš mi hovoriť Blaženka. Anton sa blažene zatváril a s šťastne odvetil. Ja som Anton, no pokojne ma volaj Tóno.

Jááj,to bol teda deň, zaspomínali si spolu. Teraz po roku a niečo sa ich láska vôbec nevytratila. Sú stále takí istí. Milujú jeden druhého bezpodmienečne, slobodne a čisto. Vieš Blaženka, na teba som celý život čakal. Vedel som, že ťa nájdem, stretnem, alebo ty nájdeš mňa. Stretli sme v nekonečne pozemských možnosti. To, že sme spolu, bolo už dávno dané. Mohol som ťa ja hľadať na každom rohu, v každej žene. Nebola si nikde. Prišla si v pravý čas. Úplne dokonalé načasovanie. Nevieť ako to ten vesmír robí, no robí to skvele. Pre mňa si Tónko bol zázrakom od prvej chvíle. Tvoje veľké modré oči prezrádzali všetko. Tvoju radosť, čistotu a chlapčenskosť. Bol si nevinný vo svojej podstate a to ma na tebe pritiahlo. Nechcel si nič, žiadne zajačie úmysly. Bol si jednoduchý a plný sám seba. Teraz po tom čase, si hladím moje bruško kde nachádza sa naša budúca ratolesť. Usmievam sa a ďakujem z čista jasna.

Po narodení ich spoločného dieťatka a prejdení zopár rokov sa ich život veľmi nezmenil. Zmenilo sa to, že ich vek a rodina sa rozrástla. Ich úcta a spolupatričnosť však stále zostala. Boli starší a veruže aj múdrejší. Vyšľachtený skúsenosťami a obrúsený zážitkami. Prežívali spolu rôzne chvíle. Ľahké, aj ťažké, krásne aj menej príjemné. No láska, ktorou ich život spojil. Bola silnejšia, ako čokoľvek čím si v živote prešli. Ich ratolesti boli dospelé s vlastnými rodinami a deťmi. Vnúčence chodili veľmi radi na návštevy, lebo vedeli, že babka s dedkom sú tými najkrajšími a najlepšimi starými rodičmi, ktorých kedy mali. Toľko príbehov a zážitkov im stále povedali. Deti videli a cítili lásku, ktorú si starí rodičia dávali. Dávali ju všetkým, svojim deťom, aj vnúčencom. Láska v podobe pekného slova, dobrého jedla, slobodnej hry, či večernej rozprávky. Nebola to láska, za ktorú si kúpiš dieťa. Nebola to láska, ktorá zatvorí ti dvere, kvôli pracovnej vyťažnosti. Je to láska k rodine, mame a otcovi,

deťom a vnúčatám. Je to čistá láska vo svojej podstate, že život nám otvára naše dvere každým dňom a je na nás či ich otvoríme, alebo zavrieme. Pozrieme sa na každú jej časť, alebo zatvoríme to všetko v nás. Byť sám sebou, vo svojej podstate. Byť len láskou samou. Nechať život žiť a tvoriť v ňom šťastie. Tvoriť múdro a vyberať si jasne. Tak ako babka s dedkom. Tóno a Blaženkou si počkali jeden na druhého a nevrhli sa do bezhlavej nevedomosti. Vedeli a cítili to, jeden z druhého. Videli, že v tom druhom sa nachádza niečo viac. Niečo čo napovie srdcu ich a otvorilo brány nekonečna. Aké šťastie, že našli sa a v rodine sa spojili. Ich deti a budúce generácie, budú ich rodom pokračovať. Majú to v sebe a rozsievajú ďalej to jednoduché pozemské nebe.

Blaženka má dnes už rokov veľa, no úsmev na tvári jej vôbec nechýba. Má hojdacie kreslo a v ňom štrikuje šál pre vnučku, aby zima jej nebola. Anton sedí v kuchyni a píše si poznámky do zošita. Poznámky zo života pre svoje vnúčatá, kde pochopil múdrosti života a ďalej ich s radosťou predáva. Obaja sú šťastní, lebo vedia, že život v radosti a šťastí, je naplnený v prítomnosti. Nevedia čo bude zajtra, lebo ich šťastím je práve táto prítomná chvíľa. Pozrú sa na seba a vidia vlastný odraz. Vidia čistotu a lásku, ktorú z duše zrkadlia si. Ich život naplnený je stále, aj keď už nevládzu ako kedysi. Stačí im aj táto pokojná chvíľa, lebo vedia, že plynie už navždy. Šál sa tvorí a pomaly dokončujeva. Múdre vety dedka a nekonečné riadky.

Pokračujú ďalej, ako nekončiace vety sveta, kde každým dňom sa začíná, naša holá veta. Píšeme si nové stránky a dopĺňame staré. Vylepšujeme deň za dňom a učíme sa stále. Ako byť lepším a zdoľať všetky méty. Ako pomôcť svetu, rozradostiť túto rozvitú vetu. Človečik teš sa životu. Nezabúdaj na to prečo si vlastne tu. Na tejto planéte. Planéte krásnej. Je to tu pestré, tak tvor si jedine a navždy z lásky.